

Més enllà del 25N

Editorial

ÍNDEX

Editorial.....	3
Més enllà del 25N A Can Felipa salta la Granota	
En portada.....	4
Parlem amb José Mansilla sobre els "expats" Grup de treball Barri Amable. Novetats i propostes El monument a la Caballé Volem respirar L'ajuntament fa "pudor"	
Espai violeta.....	10
Consuelo Barea Payueta 25 N Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones Resistències El Casino de l'Aliança acaba amb el Mur dels Feminicidis Qui protegeix quan l'Estat falla?	
Apropem-nos.....	15
Resta a l'espera de la nova convocatòria per part de l'Ajuntament	
Barri actiu.....	16
Els nens i nenes de l'Escola Voramar necessiten el barri	
Salut i barri.....	18
Incertesa a la sanitat	
Vida de barri.....	19
Com es va viure el 20N de fa 50 anys al Poblenou	
Espai patronitzat per la Fundació Carulla.....	20
Plàstic. Genial o pervers	
Espai patronitzat per l'Eix Comercial Poblenou.....	21
Gastronomia de qualitat al Poblenou: història, sabors i reconeixements	
Receptes del món.....	22
Tamina, les postres de la Sameh	
Tauler de notícies.....	23
Anhedonia, dins la depressió Feministes en revolta a Wad-Ras	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
Secretaria: dilluns, de 11 a 13 h, dimecres i dijous, de 18 a 20 h
Assessoria urbanística: dimecres de 19 a 21 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin
ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació
és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes només aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.
- La quota anual bàsica és de 30€. Posa't en contacte amb nosaltres per facilitar-nos les teves dades.
- L'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou segueix escrupolosament la normativa de protecció de dades.

Revista *El Poblenou* n.132
Desembre - 2025

Edició:
Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Marc Andreu, Joan Maria Soler, Estrella Pineda, Toni Coll

Col·laboracions: Josep Vallhonesta, Eix Comercial Poblenou, Fundació Carulla, Carlota Falgueras, Jaume Badenes, Equip de Barri Amable, Comissió de Medi Ambient de la AVV Barri Maresme, Comissió Consuelo Barea, La Filadora, Associació Trenzadas, Arianna Vindici, nens i nenes de l'escola Voramar

Coordinació: Toni Coll

Fotografies: Joan Maria Soler, Toni Coll, Salva Clarós, IA,

Portada: Toni Coll

Correcció: Josep Pascual

Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler

Tirada: 3.000 exemplars

Publicitat:
comercial@elpoblenou@gmail.com
Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsgnats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a Redacció. Els articles de la Redacció sempre són en català, però respectem les altres llengües triades pels col·laboradors. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Més enllà del 25N

Cada 25 de novembre omplim els carrers del Poblenou per dir ben fort que volem viure en un barri lliure de violències masclistes. Però la lluita no es pot quedar en un únic dia del calendari. Les violències —les visibles i les que s'amaguen sota la quotidianitat— continuen actuant els altres 364 dies de l'any, i el compromís col·lectiu també ha de ser diari.

Perquè les violències masclistes no són només agressions físiques: són els silencis incòmodes, els comentaris que minimitzen, el control disfressat d'afecte, els salaris desiguals, els espais públics on algunes no se senten segures, les cures que continuen recaient sobre les mateixes de sempre. Són estructurals, persistents i sovint subtils.

Al Poblenou tenim una llarga tradició de lluita veïnal i comunitària. És hora d'utilitzar aquesta força per fer del nostre barri un lloc on totes —dones, nenes, adolescents, persones LGTBIQ+, i totes aquelles que pateixen discriminació— puguin viure sense por. I això només s'aconsegueix amb un compromís sostingut: educant, acompanyant, escoltant, denunciant i teixint aliances quotidianes.

No n'hi ha prou de sortir al carrer un dia. Cal que cada gest, cada conversa i cada espai del barri siguin un "25N permanent". Un barri que rebutja totes les formes de violència i que aposta per les relacions respectuoses, lliures i igualitàries.

La lluita és de totes i per a totes. I sobretot, és cada dia.

A Can Felipa salta la Granota

I del 25 N passarem al 25 de desembre i poc després vindran els reis. El regidor del Districte, el rei ros, ens porta un regal. No és el que havíem demanat, però és un regal molt ben embolicat. Es tracta de la remodelació de Can Felipa. Fa molts anys que som conscients que les instal·lacions esportives de Can Felipa

patien déficits greus, i per això al seu dia vam posar sobre la taula la necessitat de fer una nova instal·lació en un altre solar en comptes de reformar l'actual. Tenir un pavelló nou de trinxera hauria estat una opció més econòmica en comparació a l'altíssima inversió de més de vint milions d'€ que comportarà una forçada reinterpretació d'un edifici patrimonial per constrènyer-hi un espai esportiu. Entre altres coses, el projecte municipal no té en compte els problemes de manteniment d'una piscina que s'ha de soterrar per sota del nivell freàtic ni la reducció efectiva de verd que implica la queixalada a la plaça Huertas Claveria perquè l'edifici històric queda petit per encabir-ho tot. A més la nostra proposta hauria evitat les molèsties de tenir tancat aquest servei al barri per culpa de les obres.

L'AVV del Poblenou hem presentat al·legacions al projecte, és un deure nostre vers el rigor i la racionalitat en les obres públiques, tot i saber que la proposta municipal té tots els números per a tirar endavant. Cal denunciar que és un fet consumat en el qual hem trobat a faltar espais de participació. No és el regal de reis que demanàvem, però, sigui com sigui, tindrem un equipament esportiu amb millors condicions del que ara tenim. Els usuaris i usuàries s'ho mereixen i la demanda creixent ho requereix.

De cara al futur volem garantir de l'alternativa que s'ofereix a la desena d'entitats que actualment tenen la seu a Can Felipa. El seu destí és la nau de La Granota del carrer Pallars, 217. L'Ajuntament ha redactat un avantprojecte de reforma de l'edifici, que obligatòriament hauria d'estar acabat abans que entri la segona fase de les obres de Can Felipa. Volem que aquestes entitats siguin un actor clar en el seu disseny i que s'obri al barri el debat sobre el model de gestió comunitària que ha de tenir. Tanmateix el futur del Centre Cívic haurà de ser repensat per a estar a l'altura de les necessitats actuals del barri.

La Junta de l'AVV del Poblenou

Amb el suport de:

FUNDACIÓ////CARULLA

POBLENOU
EIX
COMERCIAL

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
i Família

B Districte de
Saint Martí

Parlem amb José Mansilla sobre els "expats"

Ens trobem amb José Mansilla al bar la Xemeneia. En entrar, de lluny, el saluden, "hola sevillano, te vi por la tele, y tu hija, cómo está?". Davant de la tassa de cafè li faig la primera pregunta. Si no ets fill d'aquí, puc dir-te que ets un expat? Riu sorollosament.

Potser soc un emigrant. Fa setze anys que vaig venir de Sevilla al Poblenou. L'any següent va néixer la meua filla. Soc antropòleg, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona. I t'he de dir que no cobro més del que cobrava allà. L'etiqueta d'expat no serveix de gaire, no hi ha una definició clara.

En José actualment forma part d'un equip d'investigació del Ministeri d'Economia que elabora un estudi anomenat "On-demand city" dins el qual a ell li toca aprofundir en el fenomen dels expats.

Però deu ser un col·lectiu amb uns trets determinats, no? Llavors en José, en to acadèmic, es posa a comptar amb els dits:

U. És gent que té un passaport fort (el que obre totes les fronteres), pot ser un canadenc, però no un brasiler, que encara que tingui diners serà un emigrant.

Dos. La seva estada a Barcelona és temporal. Això no vol dir que alguns, pocs, canviïn de parer i s'hi quedin.

Tres. De formació liberal amb un nivell alt de coneixements específics.

Quatre. En principi tenen uns ingressos superiors a la mitjana d'aquí.

Però ja et dic expat és un terme que inclou gent molt heterogènia.

I a escala quantitativa, de què estem parlant?

Com que estem parlant d'un sector molt divers, no hi ha dades estadísti-

ques. Un estudi del Centre d'Estudis Demogràfics de l'Autònoma estimava uns cent mil; jo no sé si deuen ser tants, en tot cas, aquest no és el problema.

Quin és, doncs, el problema?

El problema no són les persones, sinó les dinàmiques empresarials que

hi ha al darrere. És un nínxol de negoci que té un impacte que altera la quotidianitat de les persones en els nostres barris. Utilitzen persones que els va bé, a vegades són de fora i a vegades no.

Llavors m'explica una experiència que va tenir en una conferència que va fer al barri.

Pren la paraula una persona del públic i explica que la seva filla, que tenia una bona qualificació professional, se n'havia hagut d'anar a treballar a un altre país europeu i, en canvi, ve personal de fora a treballar aquí. Com s'entén això? Doncs, perquè aquí no s'ha promogut una política productiva que demani aquests perfils, es prefereix el monocultiu turístic que genera treballs de merda i, d'altra banda, a fora hi ha potents interessos empresarials que els surt a compte ubicar-se a Barcelona sense cap compromís de temporalitat i emportar-s'hi els seus especialistes avaluats a ells.

Però si els beneficis d'aquestes inversions multinacionals marxen a fora, per què ens diuen que aquesta atracció cap a la ciutat ens és bona perquè crea riquesa?

L'argumentari és que aquests diners i aquests coneixements que venen de fora acabaran esquitxant-nos positivament, és el que es diu en anglès *trickle down*, que tindran un impacte en sectors d'empreses paral·leles i que el seu capital cognitiu crearà una xarxa d'intercanvi que ens arriba. Però això es queda en la teoria, perquè no hi ha dades que demostrin un efecte de manera clara, i per contrapartida no es comptabilitzen les despeses enormes en inversions públiques per potenciar aterratges d'aquestes sectors, com ara és el 22@.

I a més les empreses semblen molt volàtils, ara venen, ara marxen.

Ens acaba de passar amb dues de les grans, Facebook i Amazon, que marxen de la ciutat perquè Barcelona està en un mercat competitiu amb altres llocs del món que els surten més a compte. Això té un nom molt senzill: "neoliberalisme".

No és res de nou, fa anys quan jo vivia a Sevilla, Felipe González volia crear una Tecnocartuja93, però Manuel Castell va fer un informe que conclouia que el que tècnicament s'anomena "cost d'oportunitat" no era positiu i s'ho van repensar. Ara, compte, Màlaga està competint amb Barcelona simplement perquè és més barata. Tothom es veu capaç de fer el seu Silicon Valley casolà, però no som conscients que aquest lideratge ianqui només ha estat possible perquè el totpoderós Ministeri de Defensa dels EUA hi aboca contínuament

milions i milions de dòlars per a investigació.

I quin impacte, en l'escalada de preus de l'habitatge del barri, tenen els anomenats "expats"?

Dels que tenen un alt poder adquisitiu, l'impacte és gran, però no menys gran que els catalanets que especulen en habitatge al Poblenou. La Rosalía és d'aquí i té una residència a Miami i un loft al Poblenou.

Sense generalitzar, però el problema d'aquest tipus de nousvinguts, parlin anglès o català, és que entenen la ciutat com un mer espai de consum, sense tenir la voluntat d'integrar-se en el barri. No són capaços de transitar pels nostres carrers, ni tan sols de cercar relacions si no és a través d'una aplicació. Molts expats viuen en bombolles, on ni tan sols tenen necessitat de deixar l'anglès. Per sort no tots tenen el mateix patró.

Tant sentir parlar anglès pels nostres carrers, que no saps si són turistes, expats o nòmades digitals, en el barri està creixent una animadversió cap aquests nousvinguts.

Compte, els culpables del gravíssim problema de la substitució social que pateix el barri no són les persones concretes, que repeteixo hi ha de tot, sinó les polítiques nostrades que permeten que l'habitatge sigui un bé especulatiu, d'un model de ciutat que aposta per un miratge de creixement que és insostenible i sense sentit.

I, doncs, tota aquesta deriva té tornada enrere?

La història mai retrocedeix, en tot cas la societat canvia. Estem al davant d'un escenari amb una gran precarització d'àmplies capes de la societat i que arribarà a aquests sectors. Hem de fer barri, amb la mà estesa, amb espais de trobada, d'intercanvi. Tot està molt obert i poden passar coses. Ha passat a Nova York amb el nou alcalde. Espero que el pèndol que va cap a l'extrema dreta torni aviat en sentit contrari.

Que els déus t'escoltin —el José torna a riure sorollosament. Li dic que pago jo el cafè, que no som en un brunch i encara puc.

Joan Maria Soler

És especulació, no conflicte veïnal

Com a associació veïnal del Poblenou fa temps que alertem que el problema no són les persones que arriben al barri, sinó les polítiques urbanístiques i econòmiques que converteixen el Poblenou en un producte de consum, i l'habitatge, en un actiu especulatiu. Tal com assenyala l'antropòleg José Mansilla, «el problema no són les persones, sinó les dinàmiques empresarials que hi ha al darrere». Compartim plenament aquesta mirada.

També coincidim que el terme 'expat' és imprecís i classista, i no ens agrada fer-lo servir. Com diu Mansilla, «expat és un terme que inclou gent molt heterogènia» i sovint serveix per invisibilitzar desigualtats o justificar processos de substitució social. Nosaltres defensem parlar de nousvinguts, sense categories que separin veïns entre "uns" i "altres".

L'entrevista també evidencia com un determinat model de ciutat —exemplaritzat al Poblenou pel 22@— ha afavorit l'aterratge d'empreses globals sense retorn real per al veïnat. Mansilla recorda que es ven la idea de l'efecte retorn per goteig, però «no hi ha dades que demostrin un efecte de manera clara» i en canvi sí que hi ha una enorme despesa pública que facilita aquest aterratge descontrolat. Des de l'AVV Poblenou ho denunciem des de fa anys: els beneficis marxen i els costos es queden.

Un altre punt clau és l'impacte sobre l'habitatge. Mansilla assenyala que l'augment de preus és indiscutible, però que no es pot atribuir només a persones que arriben amb més poder adquisitiu. També hi ha «catalanets que especulen en habitatge al Poblenou», demostrant que el problema és estructural i no identitari. Aquesta és exactament la nostra posició: el conflicte és amb l'especulació, no amb els veïns.

Finalment, Mansilla apunta una idea que també fem nostra: la necessitat de fer barri, amb la mà estesa, amb espais de trobada i d'intercanvi. El futur del Poblenou no passa per dividir-nos, sinó per reforçar els vincles comunitaris i exigir polítiques públiques d'habitatge, d'economia no especulativa i un model de ciutat que posi la vida al centre.

Redacció El Poblenou

Grup de treball Barri Amable Novetats i propostes

Hola, veïns i veïnes,

El 19 de novembre passat ens vam reunir al Casal de Barri Poblenou per fer el seguiment dels projectes del barri. A continuació, us detallem els punts tractats i les noves propostes sorgides.

1. On som ara? Les gestions en marxa

a) Jardins Josep Trueta: Hi ha moviment!

Hem contactat amb Parcs i Jardins i amb l'Ajuntament sobre el projecte de remodelació que s'està elaborant. Punts clau:

- **Pressupost:** El projecte compta amb un pressupost de **380.000 €**.
- **Accessibilitat:** Es millorarà l'accessibilitat anivellant tota la plaça (inclosa la passarel·la) i canviant el sauló per un material que eviti bassals.
- **Verd i seguretat:** Es reforçarà la seguretat a les grades amb una barana coberta d'heures enfiladisses, es

repararan els esglaons i s'hi afegiran plantes arbustives.

- **Proposta artística:** Es valorarà fer un grafit a la part posterior de les grades en homenatge a la primera piscina pública de Barcelona, del Club Natació Poblenou.

- **Aspectes no inclosos:** En el pressupost actual, **no es preveu** una zona de socialització amb taules ni l'ampliació o millora de la inclusió de la zona infantil. Tampoc es considera necessària la instal·lació de més fonts o papereres.

Tot i que algunes de les nostres propostes no s'hi han inclòs, hem insistit i esperem una nova trobada quan tinguin el projecte tècnic definit.

b) Comerços amigables: Una xarxa en creació

Ens hem reunit amb l'Eix Comercial del Poblenou, que ha acollit favorablement la proposta de crear una xarxa de comerços amigables. Ara es treballarà en un llistat de bones pràctiques (més enllà de la normativa vigent) per tal que els comerços adherits es puguin distingir amb un adhesiu.

c) Casals i Centres Cívics, oberts a l'agost?

Vam investigar l'opció d'obrir algun casal de gent gran durant l'agost de 2026. Alguns hi van mostrar interès, però el seu concert actual amb l'Ajuntament no ho permet. En canvi, **sembla que Can Felipa obrirà unes hores l'agost vinent.**

Portarem aquest tema al Consell de Barri i al Consell de la Gent Gran del Districte. Els equipaments de proximitat han de funcionar com a refugis climàtics i ser espais de creació de comunitat i lluita contra la soledat no vol-

guda durant tots els mesos de l'any.

d) Altres temes en marxa

Xerrada sobre Canvi Climàtic: Continuem intentant concertar-la amb el CAP Ramon Turró.

Plaça de la "casetade l'Assumpta": El projecte, validat en els pressupostos participatius, encara no s'ha concretat tècnicament ni pressupostàriament. El Districte ens avisarà quan un tècnic comenci a treballar-hi. Esperem que sigui aviat!

2. Cap a on anem? Noves propostes

A banda de seguir els temes oberts, vam establir nous objectius:

- **Plaça de Can Saladrigas:** Volem que es replantin els arbres dels escocells buits i s'hi instal·lin alguns bancs.
- **Carrer Llacuna amb passeig Calvell:** Investigarem si hi ha algun projecte de futur per a aquest espai que fa anys que està abandonat.
- **Súpers 24 hores:** Ens preocupa l'expansió incontrolada d'aquests establiments. A la propera reunió farem una passejada pel barri per recollir dades abans de demanar la intervenció de l'Ajuntament.

El barri es construeix entre tot-hom!

Us convidem a participar en les properes reunions i a compartir les vostres idees. Entre tots podem fer del Poblenou un lloc millor per viure.

Podeu escriure'ns a:
avpoble9@gmail.com

L'Equip de Barri Amable

Les entitats del Compromís per Glòries, en contra del monument a Montserrat Caballé

Les associacions veïnals del Fort Pienc, el Clot, el Poblenou i la Sagrada Família defensen dedicar el Mirador de Glòries a Ildefons Cerdà

El monument a la Caballé i altres coses que passen a la plaça de les Glòries

Sí, ara a l'alcalde se li ha acudit que l'inacabat parc de les Glòries podria ser un lloc adequat per posar-hi un monument dedicat a Montserrat Caballé i Freddie Mercury! Res a dir quant al merescut reconeixement a la vàlua artística d'aquestes persones, però no podem pas oblidar que Caballé va ser condemnada per defraudar 508.000 € d'impostos a la hisenda pública, és a dir, a tots nosaltres, quantitat que permetria possiblement afrontar alguna de les nombroses despeses socials que l'Administració ha de cobrir.

En aquests moments que es repeteixen casos de frauds i comportaments insolidaris, que una determinada opinió pública disculpa i tolera segons qui les practica, considerem que l'Ajuntament ha de ser escrupolós a l'hora de decidir qui es mereix tenir un lloc en l'espai públic per a ser recordat.

Hem de destacar, d'altra banda, que l'alcalde Collboni declara que amb aquesta decisió pretén retre homenatge als autors de la cançó *Barcelona*,

convertida en himne de la ciutat amb motiu dels Jocs Olímpics del 1992.

Aquí també hem de recordar-li, per si no ho té present, que la Barcelona Olímpica del 92 va deixar-nos una empremta inoblidable als veïns i veïnes de la plaça de les Glòries: el malaurat i famós "tortell" viari que feia passar tot el trànsit d'entrada i sortida de Barcelona per la Gran Via, uns 102.000 vehicles diaris, a l'altura dels habitatges existents a la Gran Via. No oblidem tampoc que la construcció i posterior enderroc (aquest per la pressió veïnal) d'aquest nyap urbanístic de la Barcelona Olímpica ha comportat un cost considerable per a les arques municipals, uns 44 M€.

Entenem que, en tot cas, potser seria més adequat fer un reconeixement, just en aquest indret de centralitat ciutadana, dels valors que guiaven l'urbanista Ildefons Cerdà: va projectar una ciutat on els valors d'igualtat, de progrés i de salubritat s'imposaven a una ciutat emmurallada. Per aquesta

raó pensem que Glòries és el lloc idoni per a ubicar-hi el monument que reconegui Cerdà. L'any 2023 l'Ajuntament ja va fer un encàrrec en aquest sentit.

Les AAVV de Fort Pienc, Sagrada Família, Clot-Camp de l'Arpa i Poblenou hem publicat un manifest per a reclamar que la plaça de les Glòries no aculli un monument dedicat a Montserrat Caballé, sinó a Ildefons Cerdà.

I ja que parlem de Glòries, us volem informar que no tenim bones notícies pel que fa als equipaments de barri pendents d'executar i en concret del CAP del carrer Bolívia i del poliesportiu de Sancho de Ávila.

A la darrera reunió amb l'Ajuntament ens fan saber que la previsió per fer les obres d'adequació del local del carrer Bolívia destinat a acollir un CAP, a l'edifici construït l'any 1971, unes obres de simple distribució i de mínima dificultat, compta que no es portaran a terme fins a l'any 2027, i la posada en servei del CAP s'efectuarà l'any 2028. Això evidencia quin és l'interès del Consorci Sanitari (Generalitat-Ajuntament) per donar el servei que el barri es mereix i reclama des de fa més de trenta anys.

També ens han informat que ara tenen dificultats econòmiques per construir el poliesportiu previst a l'illa Sancho de Ávila, Pamplona, Tànger i Zamora. En resum, que l'execució de l'equipament també s'endarrereix. Deu ser que el cost important de la nova piscina soterrada de Can Felipa que el regidor del Districte vol executar amb caràcter prioritari, sigui com sigui, ha eixugat el pressupost municipal i això impedeix construir el poliesportiu que a hores d'ara ja hauria d'estar acabat i en funcionament?

Jaume Badenes

Volem respirar

1) L'origen de la recollida pneumàtica d'escombraries

La recollida pneumàtica d'escombraries és un sistema que aspira els residus domèstics d'orgànica i rebuig, des de bústies en els propis edificis o al carrer, a través de canonades subterrànies fins a una central. El seu objectiu és reduir el trànsit de camions i alliberar l'espai urbà de l'acumulació de contenidors, així com de sorolls i pudors.

A Barcelona, es va implantar per primera vegada el 1992 a la Vila Olímpica. Posteriorment, el sistema es va estendre a districtes amb carrers estrets i sense espai per a contenidors, com Ciutat Vella. I també a barris de nova urbanització com el 22@. De les set centrals existents, la de Diagonal Poblenou es va posar en marxa el 2005, i la de 22@ Llevant, al barri del Besòs i el Maresme, funciona des del 2010.

Les companyies clau en la implantació del model van ser la catalana ROS ROCA i la sueca ENVAC. No exemptes de polèmica, atès que el 2013, ROS ROCA va haver de pagar una indemnització de 2,8 milions d'euros a ENVAC, per utilitzar sense permís la seva patent tecnològica. ROS ROCA continua gestionant el sistema en l'actualitat a través de la seva filial URD.

2) La fallada del sistema

La recollida pneumàtica va arribar acompanyada d'una promesa categòrica: l'anul·lació total de pudor gràcies a l'excel·lent funcionament dels filtres de les centrals distribuïdes per la ciutat. Però des de fa anys són freqüents les emissions de mala olor, especialment en les centrals, així com els embussos en bústies i canonades.

La central de Diagonal Poblenou utilitza filtres de carbó actiu. La seva eficàcia depèn de la seva renovació regular, i des de maig del 2024 els veïns han denunciat llargs episodis de pudor, coincidint a més amb el canvi de la concessionària que gestiona el sistema.

A la central del Besòs i el Maresme, en canvi, la central funciona amb un biofiltre en la coberta, compost de matèria orgànica (escorces de pi), amb una vida útil limitada. Renovar-la integralment no és senzill, en estar situada en un espai de difícil accés com és la teulada de l'edifici. El resultat és el mateix que al Poblenou: pudor on no n'hi hauria d'haver. La pudor és la prova definitiva que el sistema no està funcionant com es va prometre, probablement a causa de mancances en el seu manteniment i modernització.

3) Un problema de salut

Segons l'Organització Mundial de la Salut, un efecte negatiu en la salut és qualsevol experiència que provoca malestar físic, emocional o mental. Les males olors no són només una incomoditat. L'evidència científica demostra que l'exposició als compostos volàtils presents en emissions odoríferes, pot provocar maldecaps, irritació ocular i respiratòria, nàusees, fatiga, marejos i una sensació general de malestar. També canvia la manera d'habitar els nostres barris, perquè acabem evitant els balcons, les places i les activitats a l'aire lliure. En definitiva, la contaminació odorífera no és un capritx veïnal: és un problema de salut pública real, amb efectes acumulatius i amb un impacte especialment sever sobre els qui vivim prop de les centrals mal gestionades.

4) El marc legal

La Llei 7/2022 de residus, en el seu Article 7, obliga les autoritats competents a adoptar "les mesures necessàries per a assegurar que la gestió dels residus", entre altres condicions, "no causi incomoditats pel soroll, les olors o fums".

Per part seva, la Diputació de Bar-

celona va elaborar el 2024 una ordenança tipus perquè els ajuntaments puguin mesurar l'olor i multar. Aquesta norma és un pas endavant, però els experts consideren que la seva metodologia per a mesurar l'olor no capta bé els episodis intermitents que sofreixen els nostres barris. Per això consideren essencial l'elaboració de mapes d'olor mitjançant ciència ciutadana, segons la recent norma UNE 77270, que relaciona l'impacte per olor amb les molèsties reals que perceben les persones.

Per part seva, la Generalitat està preparant des de 2005 una llei autonòmica contra la contaminació odorífera,

amb una tramitació que dependrà de la voluntat política, la pressió ciutadana i el consens entre sectors implicats.

Finalment, cal destacar que el Tribunal Europeu de Drets Humans i la jurisprudència, han declarat que la contaminació per olors pot afectar el dret a la intimitat domiciliària de les persones.

5) La posició de l'Ajuntament

Des de la Direcció de Serveis de Neteja i Gestió de Residus, reconeixen la caducitat del sistema i admeten que no s'instal·laran més xarxes pneumàti-

ques a la ciutat. No obstant, en el 2026 se n'inaugurarà una de nova al carrer Pallars/Zamora i les centrals existents es mantindran fins que esgotin la seva vida útil o s'amortitzin.

Expliquen que, a causa de l'elevat cost energètic per a aspirar els residus, s'ha demostrat que el sistema és menys sostenible que el de recollida en superfície. De fet, les actuals flotes electrificades han compensat el soroll i l'impacte ambiental dels camions.

L'Ajuntament creu a més que la pneumàtica dificulta la corresponsabilitat veïnal, ja que en estar "amagada", no incentiva la separació de residus. I també reconeix una cosa que els veïns sofreixen des de fa anys: les canonades de la xarxa tenen una vida útil limitada, perquè el pas a alta velocitat dels residus les desgasta, requerint reparacions freqüents i molt costoses.

6) Ciència ciutadana per a canviar els nostres barris

La força de les dades és imprescindible per a exigir a l'Ajuntament solucions definitives. Per això, com a ciutadà de Barcelona i especialment si vius a Poblenou o al Besòs i el Maresme:

- Descarrega l'App "OdourCollect" per a registrar cada episodi d'olor que notis.
- Reporta sempre també aquests episodis i cada problema de funcionament que detectis a través de l'App "Barcelona a la Butxaca".

Amb la suma de tots els nostres registres, construirem un mapa veïnal de la pudor, per a demostrar que els problemes no són anecdòtics, afecten seriosament la nostra salut i mereixen una resposta real per part de l'Ajuntament.

Comissió de Medi Ambient de la
AAVV Barri Maresme

SABATERS DES DE 1870
Villarroya
Rambla Poblenou, 45
Tel. 93 485 27 90
08005 Barcelona

francesc
creixell
PERRUQUERS
C. Ciutat de Granada, 63 baixos tel. 93 309 50 03 08005 BCN

Anuncia't
Amb la teva presència
a la revista del barri
tothom hi guanya!
628069200
comercialelpoblenou@gmail.com

GELATERIA
¡Ché qué hotchata!
**FABRICACIÓ PRÒPIA
& ARTESANA**
casa fundada
l'any 1912
Rbla. del Poblenou, 44-46
08005 BCN
Tel. 93 309 18 72
www.eltioche.com

**CLINICA
VETERINARIA
POBLENOU**
des de 1982
dilluns a divendres de 9 a 14 i de 17 a 20 dissabtes: de 10 a 14
933 008 726 - 696 389 578
Camí Antic de València, 18, baixos, 08005 - Barcelona
www.vetpoblenou.com e-mail: clinica@vetpoblenou.com
Parking: BSM, Rambla del Poblenou, 130 (1 h. gratuïta)

L'ajuntament fa "pudor"

D'ençà que van canviar l'empresa que gestiona la central pneumàtica d'escombraries de Diagonal Poblenou, els problemes per al veïnat han aflorat contínuament. Les bústies s'embussen molt sovint perquè no absorbeixen les bosses d'escombraries, moltes comunitats de propietaris que tenen les bústies a l'interior dels seus edificis han decidit no utilitzar-les pels problemes que comporten, i les pudors que genera la central són insuportables. És un problema de salut pública que repetidament hem denunciat i portat al Síndic de Greuges.

S'han mantingut dues reunions amb

L'Ajuntament, reconeixen la magnitud del problema i van establir un cronograma de reparacions que finalitzava aquest desembre. Són pedaços, molt costosos per cert, que no resolen de fons el problema, perquè la problemàtica persisteix. Volem solucions definitives!

S'ha creat una plataforma de gent afectada, en la qual les AAVV de Maresme i la del Poblenou participem. Aquí teniu un interessant article d'aquesta AV col·lega que analitza el perquè de tot plegat.

Redacció *El Poblenou*

Consuelo Barea Payueta (El Poblenou, 1949-2017)

Matemàtica, professora, escriptora i metgessa. Dona feminista i activista pels drets de les dones, en especial, contra la violència de gènere.

Veïna del Poblenou, on va créixer i va estudiar, des de molt jove va començar a treballar. D'adulta va viure al carrer Pere IV i sempre va estar orgullosa de pertànyer a un barri de gent treballadora. Va estudiar les llicenciatures de matemàtiques i de medicina, sense deixar de treballar ni de tenir cura dels pares malalts.

Mirant al seu voltant, des de petita va adquirir consciència de la situació de marginació social de les dones i de la xacra de la violència que havien de suportar i que la societat de l'època justificava i encobria.

Durant uns anys la Consuelo va ser una entusiasta professora de matemàtiques en diverses escoles i centres de formació professional.

Però el dolor aliè l'empenyia a buscar altres camins. Per això es va dedicar, més tard, a ajudar les persones més desfavorides, que eren les dones.

Amb aquesta intenció, des de la seva formació de metgessa, es va submergir en la recerca per a buscar una psicoteràpia efectiva per a les dones maltractades i explotades sexualment. Va anar a formar-se al Japó, on va aprendre tècniques noves de psicoteràpia, aplicades allà als trastorns per estrès posttraumàtic (després de les bombes nuclears).

Com a psicoterapeuta, a banda de la teràpia japonesa, també va aplicar la teràpia dels somnis, que va difondre en els mitjans de comunicació i amb la publicació d'un llibre d'autoajuda.

Destaquem, entre altres, els seus llibres: *El sueño lúcido*, *El pretendido Síndrome de Alienación Parental* (una denúncia de l'engany que es va generar amb una falsa síndrome, científicament no admesa. S'amenaçava les mares de retirar la guarda si els nens verbalitzaven no voler anar amb l'altre progenitor, fins i tots en casos d'abusos i maltractaments); la trilogia sobre "la prevenció dels maltractaments de les dones", que va ser un instrument molt útil i avançat, ja que es va publicar en un moment en què la societat no tenia encara una línia argumental assumida i clara sobre la violència de gènere.

Va introduir l'argumentari i els conceptes que s'estaven desenvolupant a països més avançats, des de final dels anys noranta, sobre la custòdia i la violència en l'àmbit familiar (anys 1990/2010).

També va publicar articles, va fer formació per a tècnics de les administracions públiques, per la detecció de la violència i d'abusos sexuals a menors. Va fer divulgació dels seus estudis en nombroses jornades, mitjans de comunicació, conferències, etc.

En aquest camí, cal destacar que va ser pionera i capdavantera en la denúncia de la violència vicària, la necessitat de diagnosticar abusos sexuals a infants (va actuar en pericals en aquests

àmbits) i també en la lluita contra el tràfic de dones, contra l'explotació sexual i la prostitució forçada. Va lluitar fermament també pel dret al propi cos, a l'avortament gratuït i al gaudi de la pròpia sexualitat.

La Consuelo va morir massa jove, tenia encara molts projectes encetats, però va viure tota la vida amb enorme passió. Passió per la literatura, la música, la poesia, el teatre..., des d'un esperit lliure i gaudint de les amistats, i també acompanyada amb la meditació, el ioga, i finalment, amb la seva darrera passió: la física quàntica.

La recordem com a dona de fermes conviccions, alegre, sàvia, sincera, generosa i que sempre tenia els braços oberts!

M.A.G.
Comissió Consuelo Barea

Coincidint amb l'any del 50 aniversari de les JORNADES CATALANES DE LA DONA, recordant el seu llegat, hem decidit impulsar un

ACTE D'HOMENATGE A CONSUELO BAREA PAYUETA,
al qual us convidem.

El dia 13 de febrer de 2026,
divendres, a les 17 h.

BIBLIOTECA MANUEL ARRANZ,
c/ del Joncar, 35

Amb el suport de l'ASSOCIACIÓ DE
VEÏNS I VEÏNES DEL POBLENOU

25 N Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones

El juliol de 1981, durant el primer Encuentro Feminista de Latinoamérica y del Caribe, celebrat a Bogotà (Colòmbia), es va decidir establir el 25 de novembre com el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones, i es va convertir així en una jornada de conscienciació mundial que posa el focus en una realitat persistent i devastadora: la violència masclista en totes les seves formes.

Per què el 25 de novembre?

El 25 de novembre de 1960, les germanes Mirabal: Patria, Minerva i María Teresa, activistes polítiques de la República Dominicana, van ser assassinades brutalment per ordre del dictador Rafael Trujillo. Conegudes com "les Papallones", es van convertir en un símbol de resistència i de lluita pels drets humans.

Originàries d'Ojo de Agua, a la província de Salcedo, van créixer en una família amb tradició política en una societat que educava les dones per a ser mestresses de casa. Malgrat això, les germanes van desenvolupar una forta consciència social. Minerva, de fet, va ser una de les primeres dones del país a graduar-se a la universitat.

La seva vida va canviar l'any 1949, quan van ser convidades a un ball de l'alta societat. Trujillo es va fixar en Minerva i la va convidar a ballar. Davant el seu rebuig, el dictador va iniciar una campanya de represàlies contra tota la família Mirabal, impedit fins i tot que Minerva pogués exercir com a advocada. Les germanes i els seus marits

van fundar el moviment d'oposició 14 de Junio, al qual el règim va respondre amb una dura repressió.

Minerva, María Teresa i Patria van ser capturades quan tornaven d'una visita als seus marits empresonats. Minerva i María Teresa van ser empresonades, violades i torturades en diferents ocasions. El 25 de novembre de 1960, tres mesos després d'haver estat alliberades a causa de la pressió internacional, les tres germanes van ser brutalment assassinades a cops i estrangulades per agents del servei d'intel·ligència militar, que van simular un accident de trànsit. Patria tenia 36 anys, Minerva 34 i María Teresa, tan sols 25.

La seva mort va commocionar el país i, dècades més tard, el món sencer. L'any 1999, les Nacions Unides van oficialitzar el 25 de novembre com a Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència contra les Dones.

Què significa el 25N avui?

La commemoració del 25N és una crida global:

Per a denunciar

- Totes les formes de violència masclista, inclosa la física, sexual, psicològica, econòmica i digital.
- I la violència vicària. Aquella que busca fer mal a les dones a través de les seves criatures. Una violència que utilitza la maternitat com una arma per a castigar, controlar i perpetuar el poder masclista.

Per reivindicar

- Polítiques i recursos que protegeixin les dones i els infants.
- Acompanyar les supervivents i donar veu a les que ja no hi són.
- Impulsar canvis socials i culturals que eliminin el masclisme estructural.

Una lluita que continua

Malgrat els avenços legislatius i socials, la violència contra les dones continua sent una de les vulneracions de drets humans més esteses arreu del món. El 25N ens recorda que la igualtat plena encara és un objectiu pendent i que erradicar la violència masclista és una responsabilitat col·lectiva.

Estrella Pineda

Resistències

Aquest 25N, La Filadora ha convidat el barri a recuperar allò que sempre ha estat nostre: la memòria de les nostres resistències. Ho hem fet amb una ruta interactiva pel Poblenou, que ha recorregut espais com l'antiga fàbrica del Cànem, Can Saladrigas i Ca l'Assumpta. En aquest itinerari hem resseguit els rastres de les violències que han viscut les dones i les dissidències al barri, tot recordant que la història del Poblenou és, també, la de les dones treballadores que van sostenir les fàbriques i van alçar les llars de tot un territori.

Preservar la memòria històrica és imprescindible per poder avançar. Quan deixem d'identificar les violències del passat, correm el risc de menysprear els drets que les nostres predecessores van conquerir amb resistència, organització i lluita. Les dades ho confirmen: segons les enquestes, un 27% dels nois d'entre 18 i 24 anys considera que la violència de gènere és un invent del feminisme, i gairebé una tercera part de la població masculina jove afirma que preferiria viure en una dictadura. Sense memòria, els discursos reaccionaris arrelen amb més facilitat.

Per això afirmem que la memòria és un escut per a la llibertat. Recordar les nostres lluites, la força col·lectiva i la capacitat de supervivència és essencial davant un sistema patriarcal que ens vol arraconar. Aquest 25N no fem ni un pas enrere: no oblidem les dones i les dissidències assassinades o violentades.

La memòria —i la resistència que en neix— també ens connecta amb altres lluites del món. Mentre aquí, al Poblenou, defensem els nostres drets, a Palestina, al Sudan, a la República Democràtica del Congo i a molts altres pobles s'enfronten cada dia a la violència, l'ocupació, la guerra i la desigualtat. Les nostres lluites comparteixen arrels i horitzons; allà on hi ha injustícia, hi som i hi serem. Si ens toquen a una, ens toquen a totes, i és en aquesta xarxa global de resistències on ens fem més fortes.

El recorregut va culminar a Ca l'Assumpta, un espai que ha resistit des de la quotidianitat: cuidant, sostenint cures invisibles, alimentant petites revoltes i teixint comunitat fins i tot en temps difícils. Aquí, on les veïnes del Poblenou hem lluitat perquè no fos enderrocat —a diferència del que ha passat amb el nostre antic mural al Casino l'Aliança— volem erigir el proper mural de feminicidis. Serà un espai que honori les víctimes i faci visible la lluita col·lectiva contra la violència. Senyors i senyores del Casino, no invisibilitzareu aquesta lluita al nostre barri.

Ca l'Assumpta vol ser un punt de trobada i de reivindicació, un far de memòria i força col·lectiva. Un record viu que els barris són trinxeres de lluita i resistència feminista, on la memòria es transforma en acció, i la denúncia, en noves formes de posar la vida al centre.

La Filadora

Quan el Casino de l'Aliança decideix què es recorda i què no

Des de La Filadora, Assemblea Feminista del barri, expressem públicament el nostre profund desacord amb la decisió del Casino de l'Aliança d'eliminar el Mur dels Feminicidis, un espai de memòria col·lectiva que durant anys hem creat, cuidat i mantingut de manera comunitària. La seva desaparició constitueix un acte d'esborrament que vulnera tant la lluita contra les violències masclistes com la dignitat de les víctimes que hi eren recordades.

El mur, ubicat en una paret que havia romàs abandonada fins que la vam dignificar amb el mural, es va consolidar amb el temps com un punt de reconeixement, denúncia i sensibilització sobre els feminicidis als Països Catalans. La comunitat veïnal el vivia com un espai carregat de significat i plenament integrat en la vida social i política del barri, així com l'escenari de referència dels actes feministes al Poblenou. Per aquest motiu, la seva eliminació i substitució per una nova il·lustració no pot ser interpretada com una simple renovació estètica, sinó com una decisió que afecta de manera directa un espai de memòria col·lectiva imprescindible.

El Casino de l'Aliança acaba amb el Mur dels Feminicidis

Una gestió marcada per la manca de comunicació i sensibilitat

Quan el Casino ens va informar que el mur seria retirat arran d'un esborrament dels elements simbòlics, tot expressant la nostra voluntat de reconstruir-lo un cop finalitzats els treballs. Tot i que inicialment se'ns va transmetre que aquesta opció seria possible, la comunicació posterior va ser escassa, tardana i finalment inexistent.

Un cop executades les obres, el Casino va optar per substituir el mur amb una nova intervenció artística, sense tenir en compte el significat preexistent ni el compromís verbal adquirit. Només vam rebre explicacions quan el fet ja era consumat, i arran del nostre darrer missatge, enviat en adonar-nos que el mur es tornava a reconstruir finalment després d'un any.

Aquest patró de decisions unilaterals i d'una comunicació insuficient evidencia una manca de sensibilitat envers la importància comunitària i simbòlica del Mur dels Feminicidis.

Interrupció inapropiada i irrespectuosa al 25N

Durant una ruta interactiva organitzada per La Filadora amb motiu del 25 de novembre, Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència masclista, ens vam aturar al lloc on havia estat el Mur dels Feminicidis, com a espai simbòlic, per denunciar públicament la seva eliminació per part del Casino de l'Aliança. En aquest moment, dues membres de l'assemblea van ser interrompudes per una persona de la direcció del Casino, amb l'objectiu de contradir i qüestionar les seves paraules, arribant fins i tot a difondre afirmacions falses sobre els fets. Aquesta intervenció inapropiada i irrespectuosa va vulnerar tant el respecte que mereixia un espai de denúncia i memòria de les víctimes de violència masclista, com el respecte a les companyes que li donaven veu.

Cal recordar que dues setmanes abans havíem traslladat al Casino una comunicació formal expressant la nostra denúncia dels fets, sense obtenir resposta. Intervenir públicament en

aquell moment, difonent informació inexacta i desautoritzant la intervenció de les companyes, evidencia un intent de controlar el relat i silenciar la veu de l'assemblea. De nou, van ocupar un espai que no els pertanyia.

Memòria col·lectiva i compromís feminista

Aquest conflicte transcendeix la qüestió material o estètica. El Mur dels Feminicidis no era una peça decorativa, sinó un espai de memòria, denúncia i reconeixement que simbolitzava la lluita contra les violències masclistes i la dignitat de les víctimes. La seva eliminació representa una pèrdua per al barri. La memòria feminista és un patrimoni col·lectiu que no pot quedar condicionada per decisions que n'ignorin el significat social i polític.

Reafirmem el nostre compromís amb la defensa de les víctimes de violències masclistes i amb la preservació dels espais de memòria feminista al Poblenou. Defensem el llegat de totes: de les que ja no hi són, de les que hi som i de les que vindran.

La Filadora

Qui protegeix quan l'Estat falla?

Quan les dones o els nostres infants patim violència masclista, del tipus que sigui, l'Estat està obligat a protegir-nos i actuar contra l'agressor, però això no passa sempre; al contrari, en moltes ocasions l'Estat reproduceix els mateixos patrons patriarcal i ens revictimitza. Això és el que es coneix com a Violències Institucionals Masclistes.

Per a explicar aquestes violències i les seves conseqüències en les nostres vides, un grup de dones organitzades de les associacions Hèlia i Trenzadas vam crear aquest projecte exposat per primera vegada en l'espai d'arts visuals del Centre Cívic Can Felipa, i que aviat començarà a recórrer diversos espais de Catalunya i l'Estat espanyol al llarg del 2026.

L'exposició "Que tremoli l'Estat" sorgeix d'una pregunta que incomoda: qui protegeix quan les institucions no actuen amb la diligència deguda?

La violència masclista es manifesta cada dia, no són casos aïllats, sinó un fenomen estructural que afecta societats senceres d'aquí i d'arreu. Jutges que no escolten les dones i els seus infants, serveis socials sense perspectiva de gènere, advocats d'ofici masclistes i una llarga llista de professionals de l'administració pública, exerceixen aquestes violències.

Què podràs veure a l'Exposició

L'exposició s'inicia amb *Visions d'una memòria col·lectiva*, conjunt audiovisual en què cinc autores reinterpreten casos reals de diferents països. Les obres no busquen explicar els fets, sinó provocar reflexió, denunciar i construir memòria a través del temps, la llum i la repetició.

A *L'Art de resistir*, la fotografia del projecte Territoris Dona mostra els espais, físics i emocionals, on les dones

La Violència Institucional
Masclista ocorre quan una dona, nena, nen o adolescent acudeix a una institució de l'Estat i es troba amb omissions, pràctiques o decisions que obstaculitzen els seus drets humans, en lloc de garantir la seva protecció.

reconstrueixen dignitat i resistència. Les imatges s'entrellacen amb paraules que reivindiquen la força del col·lectiu i la fotografia com a eina de memòria viva.

La cançó *No som invisibles*, de Mas-ta Quba i PJ Jaguar, visibilitza la doble violència que enfronten les dones racialitzades: la masclista i la institucional travessada pel racisme. Denuncia omissions, revictimització i barreres burocràtiques que dificulten l'accés a la justícia, convertint la veu en un acte de dignitat i exigència.

A *Relats escrits*, els testimonis recollits en el primer informe de l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes (OVIM) es presenten com un arxiu viu en què cada història evidencia com jutjats, comissaries, hospitals o centres de serveis socials poden amplificar les violències en comptes de reparar-les.

El recorregut culmina a la *Sala de la indignació*, espai on les veus ignorades s'amplifiquen: dones, entre elles les mares protectores de l'Associació No hay gritos que nos callen, afectades per decisions institucionals injustes, filles i fills separats de les seves mares, relats d'agents que reproduïxen la violència. La indignació aquí es transforma en motor de justícia, reparació i memòria.

L'exposició "Que tremoli l'Estat" està comissariada per l'Associació descolonial i antiracista Trenzadas, amb la intenció de fer una crida des de l'art col·lectiu, a mirar i escoltar el que s'intenta ocultar, i sobretot, amb la finalitat de crear xarxes de suport i comunitat entre dones, especialment entre dones migrades, ja que coneixem de primera mà les interseccionalitats que ens travessen. Per aquesta raó, continuarem recordant que la transformació comença quan les veus silenciades es converteixen en protagonistes de la memòria col·lectiva.

Asociación Trenzadas

Instagram: @trenzadas_asoc

Web: trenzadas.org

Correu: info@trenzadas.org

Apropem-nos

Resta a l'espera de la nova convocatòria per part de l'Ajuntament

Aquest mes de desembre finalitza l'actual període de vigència d'Apropem-nos, el Pla Comunitari del Poblenou, a l'espera de la nova convocatòria de subvencions de l'Ajuntament de Barcelona per al període 2026-2027.

Els darrers mesos des d'Apropem-nos hem convocat diferents espais de participació —les Àgores— amb agents, entitats i veïnatge vinculats al Pla per fer una valoració de la feina feta aquest darrer any i encetar un procés de detecció de noves necessitats i noves propostes que haurien de ser incorporades en el nou Projecte dels dos anys vinents.

Una evolució molt positiva del Pla

Pel que fa al treball realitzat en-

talana. Això ha estat possible gràcies al creixement i implicació de les persones voluntàries que imparteixen aquests cursos i que en aquests moments ja són 18. Des d'aquí volem agrair la seva dedicació i vinculació al projecte, no només impartint classes sinó esdevenint un referent positiu per a aquestes persones novingudes, moltes en situació de vulnerabilitat, així com la seva participació en activitats complementàries, celebració del Sant Jordi, sortides, visites, xerrades de diferents tipus, etc.

Pel que fa a l'àmbit de **Salut**, s'ha valorat molt positivament el procés de treball des d'Apropem-nos per fer viable i possible la **prescripció social** al barri des d'una òptica de salut comu-

consecutiva, el retard institucional en la publicació de la convocatòria de la subvenció biennal del Pla de Desenvolupament Comunitari obre un nou període d'incertesa i torna a posar en risc els tretze projectes comunitaris a Barcelona, generant una gran inestabilitat entre les entitats gestores, en el nostre cas l'AVV del Poblenou i la Cooperativa La Fàbrica, i les comunitats implicades.

El retard de l'anterior convocatòria (per al període 2024-26) va afectar l'estabilitat laboral del nostre personal tècnic i ens va obligar a les entitats a mantenir els projectes amb recursos propis durant els primers nou mesos de l'any —malgrat la incertesa de si ens concedirien novament la subvenció— i, per tant, posant en una situació molt difícil l'estabilitat econòmica de les entitats, la continuïtat dels projectes i l'atenció a les persones, generalment en situació de vulnerabilitat, vinculades als serveis que desenvolupem.

Enfront de la manca de diàleg amb la Direcció política de l'Àrea d'Acció Comunitària de l'Ajuntament, la tardor del 2024 la Xarxa de Plans Comunitaris de Barcelona vam sol·licitar una reunió per tal de resoldre aquesta situació, sol·licitud que resta encara sense resposta.

Davant d'aquest desinterès, demanem a l'Ajuntament que assumeixi la seva responsabilitat en el manteniment de la convivència als barris, sostenint l'acció comunitària desenvolupada pels Plans Comunitaris.

El Manifest de la Plataforma dels Plans Comunitaris*

Per sostenir la lluita i reivindicacions de les entitats i treballadores comunitàries adhereix-te al manifest!

Arianna Vindici

Tècnica del Pla Comunitari

*La Plataforma de Plans Comunitaris en Lluita és una plataforma plural formada per persones i entitats dels diferents barris de la ciutat, incloses les entitats gestores dels Plans de Desenvolupament Comunitari, que té per objectiu potenciar i millorar l'acció comunitària i els plans existents. La iniciativa busca garantir la sostenibilitat, l'impacte i la dignificació dels plans, amb una perspectiva de consolidació a llarg termini.

guany, hi ha un acord general que hi ha hagut una evolució molt satisfactòria del Pla en aquests darrers anys. Destaquem només un parell d'àmbits (per qüestions d'espai), tot i que la feina endegada des dels diferents àmbits del projecte i les accions realitzades van molt més enllà del que aquí exposem.

En el marc del **projecte d'Acollida**, des del qual s'atenen persones novingudes al barri en diferents vessants de la seva necessitat, cal posar de relleu la consolidació de la **Taula d'Acollida** i la implicació de les entitats que en formen part i destacar l'augment d'atencions al **Punt d'Acollida** (133) i al **Servei Jurídic** (160).

D'altra banda, la **consolidació dels cursos de llengües** (22) és un fet, amb un creixement important de les persones matriculades als cursos de llengua castellana i catalana (344 matrícules), i la creació d'un nou grup de llengua ca-

nitària, amb la implicació i participació dels CAP de la Vila Olímpica, Poblenou i Ramon Turró i els Serveis Socials municipals, com a **ens derivadors**, i més de **disset projectes** acollidors dels quals en formen part entitats, projectes i serveis del barri.

Finalment volem posar en valor les més de **cinquanta** entre entitats, equipaments, iniciatives diverses i serveis del territori vinculats al Pla, així com les noves adhesions en aquests dos darrers anys com la Fundació Carulla, la Fundació Pere Mitjans i el CFA Montserrat Roig, entre d'altres. Totes aquestes entitats i serveis són una part imprescindible d'Apropem-nos i de la seva dimensió comunitària.

S'obre un període d'incertesa

Som al mes de desembre i encara no s'ha publicat la convocatòria del bienni 2026-2027. Per segona vegada

Els nens i nenes de l'Escola Voramar necessiten el barri

US NECESSITEM

Som els nens i nenes de 2n de l'escola Voramar i el nostre projecte es diu "Us necessitem". En aquest projecte hem après que totes les persones del món tenen drets, i que a vegades aquests drets es vulneren. En aquest article trobareu oficis que ajuden a complir aquests drets que tots i totes tenim. Us volem recordar que al nostre barri hi ha serveis públics que fan possible que aquests drets es compleixin.

Carolina i Aleix
Guàrdia Urbana de Barcelona

TOTES LES PERSONES TENEN DRET A LA PROTECCIÓ i seguretat

Tothom s'ha de sentir segur, protegit i cuidat. La Guàrdia Urbana i els Bombers de Barcelona ens ajuden en situacions en què ens sentim en perill.

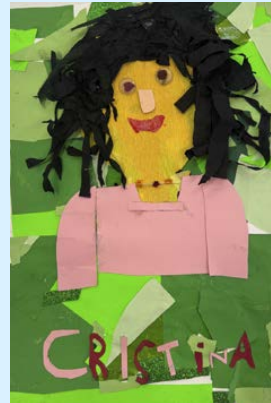
Paula
Bombers de Barcelona

Anna
Biblioteca de Manuel Arranz

TOTES LES PERSONES TENEN DRET A LA EDUCACIÓ

Tothom té dret a aprendre coses noves. A l'escola, a la biblioteca, als museus, a casa, amb la família... podem aprendre coneixements, però també podem aprendre sobre les emocions, a cuidar els altres i a conèixer en grup.

Cristina
Escola l'Aliança

Imma
Consellera de la Seu del Districte

TOTES LES PERSONES TENEN DRET A DECIDIR i Participar

Tothom té dret a dir la seva opinió i aquesta ha de ser escoltada. Si volem que les coses canviïn, hem de participar. Podem demanar que es compleixin els drets dels veïns i veïnes. Els nens i nenes també podem opinar, i totes les idees han de ser respectades si compleixen els drets.

TOTES LES PERSONES TENEN DRET A UN ENTORN NET

Tothom té dret a viure en un lloc que no estigui contaminat ni brut. Els carrers han d'estar nets, hi ha d'haver arbres i espais verds, hi ha d'haver papereres i contenidors. El personal de Cuidem Barcelona ens ajuda a fer que la ciutat estigui neta i nosaltres ens hem d'esforçar a cuidar-la.

Alfredo
Cuidem Barcelona (escumbriaire)

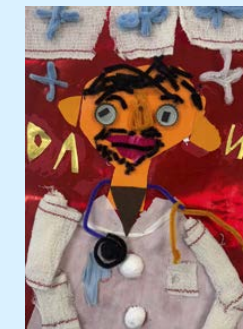
Serena
Parcs i Jardins

Josep
Cuidem Barcelona (clavoguerram)

TOTES LES PERSONES TENEN DRET A UNA VIDA DIGNA i SALUT

Tothom té dret a tenir casa, menjar, aigua, algú que el cuidi i salut. Tenir salut vol dir que, quan tens una malaltia, hi ha algú que et pot curar o ajudar; fer esport i menjar de manera saludable i variada. També t'has de cuidar a tu mateix, no dir-te coses dolentes i aprendre a controlar i expressar les teves emocions.

Daniel
CAP Lope de Vega

Merche
Emergències socials

Albert
Fundació Catalana per a la Paràlisi Cerebral

Trini Jurado
TMB

TOTES LES PERSONES TENEN DRET A LA MOBILITAT

Tothom té dret a moure's per la ciutat amb transport públic. Necessitem bones carreteres, passos de vianants, semàfors... Hi ha d'haver rampes i ascensors perquè les persones amb mobilitat reduïda puguin desplaçar-se lliurement.

Recordeu respectar tots els drets. Esperem que us hagi agradat i que hagueu après molt sobre els drets. Bon Nadal!!

Incertesa a la sanitat

El 2026 s'albira com un any de canvis decisius per al futur. El Departament de Salut ha d'elaborar una nova llei de sanitat perquè els convenis dels concerts sanitaris — tots aquells que donen servei públic i tenen gestió privada— estan tots extingits. I no se'ls pot renovar el contracte perquè les directives europees no permeten el sistema de concertacions vigent fins ara. Tots els nous contractes haurien d'anar a concurs públic i anunciar-se en els butlletins oficials de la Unió Europea. La nova llei de salut no té una tasca fàcil si volgués evitar caure en una mercantilització d'àmbit supranacional, on podrien aterrar les grans multinacionals, o de forma alternativa: preservar l'especificitat d'un sistema de col·laboració públic-privada. No és un camí còmode: hauran de donar resposta a totes les crítiques que la Sindicatura de Comptes va presentar el mes de maig passat en què, per exemple, parlant de les irregularitats de les renovacions dels convenis, la síndica Maria Àngels Cabasés va arribar a dir a la Comissió del Parlament el 10 de juliol del 2025: "...la solució davant d'això és la revisió d'ofici sens perjudici que es pugui optar per la via de reclamació patrimonial". Però també ens podríem preguntar: no és millor la gestió directa?

Queda doncs, per al 2026, dibuixar el nou marc de la sanitat catalana. Però hi ha més incerteses. El nou equip del Departament de Salut vol reformar l'atenció primària i es marca els següents objectius: donar més autonomia als centres; crear unitats d'atenció bàsica formats per un metge, una infermera i un administratiu; programació de l'assistència per motius.

Quin és el paper de l'administratiu? Ens ho explica la Dra. Soraya Mota, metgessa de família, directora del CAP Sant Llàtzer de Terrassa: «Acompanyar la persona usuària des del primer contacte. Facilitar una atenció més àgil filtrant i orientant correctament les demandes. Reduir tràmits burocràtics que ocupen temps clínic. Assegurar una comunicació fluida entre l'usuari i l'equip. Aquesta figura permet que medicina i infermeria concentrin el temps en allò estrictament clínic. Això significa més capacitat de valoració, millor seguiment i més espai per atendre la complexitat creixent de la nostra població.

»L'administratiu no és només "qui dona hora": és qui coneix la història del pacient des de la vesant organitzativa, qui detecta canvis en la demanda, qui ajuda a orientar dubtes i qui pot anticipar problemes d'accés. La seva proximitat millora la qualitat percebuda i també la seguretat del procés. Tots els professionals administratius tenen l'obligació legal i ètica de confidencialitat, exactament igual que qualsevol altre membre de l'equip de salut.»

Serà tot plegat una millora dels sistema? Desitgem que sí, perquè enmig de les incerteses, i veient l'enquesta PLAENSA, una certesa aflora: els usuaris de la sanitat catalana estan contents de l'equip humà que els atén: valoracions positives per sobre del 90% i valoració molt més baixa quan han de valorar la programació de la cita.

Josep Vallhonesta

Pregunta resumida	Catalunya 2023	Catalunya 2024
P14 Tracte personal de l'infermera o infermer	94,8%	94,8%
P15 Esteu en bones mans (infermera o infermer)?	92,1%	91,9%
P11 Esteu en bones mans (metge o metgessa)?	90,2%	90,4%
P2 Facilitat per al dia de visita?	63,2%	62,3%

Tenia 22 anys, feia un any que m'havia casat. Feia dies que seguia tot el procés i ho vaig veure per la tele, el tenien allà congelat com una mòmia. Vaig estar contenta, a casa tots ho desitjàvem! El pare era roig i s'ho havia passat molt malament després de la guerra. Havia lluitat amb la quinta del biberó, tenia 17 anys, el van enganxar a Terol i va anar a parar en un camp de concentració, però tot això ho vivia en secret. Un cop, van detenir el pare quan tornava de treballar i va estar tot un dia a comissaria, però a mi com que era petita no me'n van dir res. No es parlava mai de política a casa, tenien molta por...

A vegades el pare es posava a favor meu i em defensava perquè a l'escola on anava, El Centro Femenino de Educación y Descanso del carrer Wad-Ras, ens feien dir "Arriba España!" i aixecar el braç quan passaven llista. Jo a vegades no me'n recordava i deia "Presente!" i em feien copiar cent vegades "Arriba España".

Així que quan va morir vaig anar a casa els pares i ho vaig veure per la tele. El barri estava tot fosc i en silenci. Estàvem eufòrics perquè s'esperava que seríem lliures i podríem fer i veure coses que fins llavors teníem prohibides.

Lourdes Piñero Juló

Tenia 17 anys i estava cursant FP al centre García-Ramal del carrer Wad-Ras. Buscava feina de dependenta per a la campanya de Nadal. Aquell dia havia decidit provar sort a Sears. Vaig agafar el 6 fins a la plaça Calvo Sotelo. Dalt de l'autobús molta gent tenia el diari obert i parlaven entre ells: "Ha mort en Franco, ha mort en Franco...", baixet i dissimulant, mirant a un cantó i altre per si algú els estava espiant.

A Sears vaig tenir bona fortuna i em van agafar per a treballar-hi. Vaig tornar a casa contenta: "Mira, s'ha mort en Franco i he trobat feina!"

Lluïsa Conesa

Jo tenia 21 anys, estudiava dret. Aquell dia ens vam llevar d'hora i al saber-ho vam anar a l'habitació dels pares i vam començar el dia amb aquell cava que teníem esperant a la nevera. Les facultats estaven tancades, per tant no vaig anar a classe. Jo vaig quedar per dinar amb una parella del barri i al bar vam demanar cava per celebrar-ho.

En aquells moments estàvem a l'expectativa, a veure què passaria. Teníem por de les reaccions dels sectors ultres, veïem amb horror per la tele les cues de la capella ardent a Madrid per fer el comiat a Franco. Era clar que el franquisme sociològic no s'havia acabat. Arias Navarro representava els sectors més immobilitistes. No era cert que una vegada mort Franco comencés la democràcia, encara continuava tot igual.

Joan Recasens

Quan va morir, tenia 30 anys. Feia dies que el tenien connectat i tothom esperàvem el moment. Jo treballava a la joieria Vives de la Cortada del carrer Marià Aguiló, però allà no en parlàvem gaire, els comentaris es feien amb por; en una botiga ve gent de tota mena i s'havia de vigilar. Entre la gent coneguda ja era una altra cosa.

A la nit me'n vaig assabentar per la tele i vam saltar i ballar. Amb el meu marit ho vam celebrar amb un bon "pincet" de cava. El nen anava a l'escola del Grèvol i les escoles van tancar uns quants dies per ordre governativa.

Maite Perdigó

Com es va viure el 20N de fa 50 anys al Poblenou

Tenia 17 anys i estudiava primer d'història a Pedralbes. Cada dia amb el bus 6 a les 7 del matí anàvem un grupet de joves del barri cap a les diferents facultats. Feia dies que Franco s'estava morint, però no ho feia mai. La gent propera tenia una ampolla de cava a la nevera a punt per al moment. A casa teníem l'avi afusellat el 39 després d'un consell de guerra; per tant, podeu imaginar que érem molt antifranquistes.

Aquell dia vaig anar a buscar el 6 com sempre. No teníem internet, llavors, ni havia escoltat la ràdio. A la parada una noia de les habituals va dir que Franco s'havia mort! No sabíem què fer, però jo vaig decidir anar cap a la facultat a compartir-ho amb la classe. A l'arribar allò era una festa! Es va proposar anar al centre a emborratxar-nos. Vam baixar, però tot estava ocupat per la policia i ens dispersaven. Finalment vam marxar cap a casa.

Durant uns quants dies no hi va haver classe. La veritat és que tothom estava amb l'ai al cor perquè no sabíem què podia passar a partir d'aquell moment.

Isabel Vázquez

Tenia 19 anys. Estudiava el primer curs a la Facultat de Químiques. Al matí abans de marxar de casa vaig sentir l'Arias Navarro per la tele dient "Franco ha muerto". Vam obrir immediatament l'ampolla de cava que teníem a la nevera ja feia dies. Per la mateixa tele ja van dir que suspèien les classes, per tant no vaig anar a la facultat.

A casa tothom estava content, els pares eren catòlics progressistes i volien que s'acabés aquella situació, però era una alegria continguda cadascú a casa seva, no una explosió d'alegria pel carrer perquè el règim estava viu encara i no se sabia què passaria. Teníem clar que era el final d'una etapa, però hi havia molta incertesa pel futur.

Tenia 17 anys aquell matí quan em vaig aixecar i vaig trobar pare i mare enfeinats i atabalats fent bosses i maletes.

"Per la tele han dit que ha mort en Franco i hem decidit anar a Altafulla, no volem estar per la ciutat amb els aldarulls que hi pot haver. Va, nena, prepara totes les coses que ens en anem. Hem de tancar la botiga, el govern ha declarat quatre dies de dol i estarem més segurs al poble lluny d'enrenous."

Així que a mitja setmana vam pujar a l'R8 blau cel cap a la casa d'uns amics d'Altafulla. A l'arribar vaig anar a buscar els meus amics per anunciar que era allà. Tot el poble estava alterat saltant i cridant pels carrers: "Ha mort en Franco, ha mort en Franco!"

Montse Artigas

Tenia 26 anys. Treballava en una empresa, un centre de càlcul, al carrer Consell de Cent. Quan ho vam saber, vam sortir un grup de l'empresa al bar del costat a beure xampany per celebrar-ho.

A casa havíem crescut amb consciència antifranquista, el pare havia estat en un camp de concentració i després va fer la mili obligatòria on maltractaven els catalans, també l'havien fet baixar d'un tramvia per parlar en català. La mare al poble havia sofert la discriminació de les dones i havia vist com s'apoderaven de les propietats dels qui havien sigut republicans i tota la repressió que hi va haver. S'ho van passar tots dos molt malament.

Sempre ens ho havien explicat als fills i teníem l'esperança que la situació canviaria. "Mort el gos, morta la ràbia", pensàvem. Jo no tenia gaire contacte amb la gent del barri, però crec que la majoria ho van celebrar.

Josep M. Castelló

Tenia 21 anys. Me'n vaig assabentar pel meu pare, que era de CC00 i treballava a les oficines de la Maquinista, on tenien un transistor i tots estaven pendents de la malaltia. A casa feia dies que teníem una ampolla de cava a la nevera igual que tots els veïns.

Quan el pare ho va sentir ens ho va dir a la família i a l'arribar a casa vam obrir l'ampolla de cava. Després vam sentir cridòries per l'escala; els veïns, que tots eren d'esquerres, obrien ampolles de cava amb eufòria. Més tard va arribar el meu nòvio i ho vam tornar a celebrar. Allò era una festa! Alegria, crits i rialles...! Ho vam celebrar moltes vegades, amb uns amics i uns altres...

La mare, quan va sortir a comprar, es va trobar el mercat revolucionat. Tothom estava content, la senyora de la verdura, la de la polleria..., ningú estava trist! "Ja era hora! Que bé!" Alguns deien: "Què passarà ara?" I la mare ben convençuda deia: "Què ha de passar? Lo dolent ja està! Ara només pot ser millor! Hi haurà llibertat! Podrem reunir-nos, manifestar-nos, llegir el que vulguem i veure totes les pel·lícules als cines d'aquí enlloc d'anar a Perpinyà!"

Estela Martí

Recull de testimonis
Carlota Falgueras

MUSEU TERRA

Sala Barcelona

EXPOSICIÓ TEMPORAL

Plàstic

Genial o pervers?

03.10.24 — 30.05.26

Carrer Pere IV, 141
Poblenuu (Barcelona)
933 969 318
www.museuterra.cat
info@museuterra.cat

Dimarts a divendres
11—14 h i 16—19 h
Dissabte
10—14 h

FUNDACIÓ
CARULLA

Gastronomia de qualitat al Poblenuu: història, sabors i reconeixements

El Poblenuu no és només una façana d'innovació i transformació urbana; és també un barri amb un comerç i una gastronomia de proximitat que combinen història, ofici i un nombre creixent de reconeixements que els situen entre les propostes més destacades de Barcelona. En els darrers anys, diversos establiments del barri han estat guardonats per la seva capacitat de reinventar-se, mantenir la qualitat o innovar sense perdre l'arrelament al territori.

La importància del relleu generacional en el comerç tradicional és un dels elements que més s'ha valorat en els premis de la ciutat, i un exemple clar n'és **El Tío Che**. Aquesta orxateria centenària, símbol del Poblenuu, ha sabut passar el testimoni de generació en generació sense renunciar a l'essència que la fa única. Aquest equilibri entre tradició i continuïtat li ha atorgat el Premi Relleu+ dels Premis Comerç de Barcelona, un reconeixement a com un negoci històric pot seguir evolucionant sense perdre el seu caràcter.

La innovació també és un altre dels trets distintius del comerç del barri. **Mamá Heladera** ho representa a la perfecció: una gelateria que construeix els seus sabors a partir de records i emocions mitjançant tècniques de neurogastronomia. Aquesta aposta creativa l'ha convertit en un referent local i li ha valgut guardons com el Premi a la

Millor Innovació del 2021 o el Premi al Comerç de Proximitat del 2023. El 2025 ha quedat finalista dels Premis Horeca Sapiens i ha rebut el reconeixement de revistes internacionals com *Forbes*, que li ha dedicat un article redactat per Michelle Greenwald, experta en innovació.

En el terreny de la pastisseria, la **Pastisseria Triomf** va aconseguir fer parlar tot Catalunya quan el seu xuíxo va ser reconegut com el millor del món l'any 2024. L'èxit del guardó no només va projectar l'obrador, sinó també el barri, reforçant la visibilitat d'una artesanía local que combina receptes tradicionals i tècniques actuals.

També ha deixat una empremta significativa al Poblenuu la botiga **Vida Meva**, un model de comerç arrelat a la sostenibilitat. Especialitzada en productes ecològics, de temporada i de quilòmetre zero, va guanyar el Premi Nacional de la Generalitat al comerç més sostenible el 2021. Tot i haver tancat, la seva trajectòria continua sent un exemple per a altres iniciatives responsables que han nascut després.

En l'àmbit de la restauració, **Can Culleres** s'ha consolidat com un espai que reivindica amb coherència la cuina de proximitat i el producte de qualitat. Aquesta filosofia els ha portat a rebre nombrosos reconeixements i a destacar

en diferents concursos gastronòmics. Entre altres, el 2024 Can Culleres va quedar finalista en sostenibilitat als Premis Barcelona Restauració i va guanyar el primer premi al Concurs de pintxos i tapes Catalunya amb la seva creació "Moll a la roca". El seu compromís per la cuina sostenible, justa i responsable li ha suposat rebre també el Cargol 2026 dins la Barcelona Slow Food Guide.

I tenim d'altres exemples reconeguts al barri, com el **Recasens** o l'**Echegaray**. L'Echegaray va rebre el Premi Barcelona Restauració 2022 per la seva integració al barri, i el Recasens és un espai gastronòmic històric que fa 113 anys que aporta la seva experiència a la gastronomia del barri del Poblenuu i per això va tenir una menció especial Barcelona Restauració Awards.

Tot plegat demostra que el Poblenuu és un ecosistema comercial i gastronòmic ric, divers i actiu. Els seus negocis, siguin centenaris, innovadors o emergents, comparteixen un mateix esperit: la voluntat de fer les coses bé, d'arrelar-se al territori i de contribuir a una identitat de barri que continua creixent a través del talent i el compromís dels seus establiments.

Eix Comercial Poblenuu

www.eixcomercialpoblenuu.com

Tamina, les postres de la Sameh

La Sameh Bekhti és d'Algèria, té 26 anys, i és la gran de dos germans. Quan tenia 14 anys, la seva mare, estant embarassada, va emmalaltir i va quedar totalment depenent. El pare treballava i la Sameh va assumir la cura de la família. L'any 2019 la mare va morir, la Sameh es va casar i va tenir un avortament. El seu marit va emigrar i no en va saber res més. Tantes pèrdues la van deprimir i va anar a viure amb el pare. Se'ls va calar foc a la casa i es van traslladar a ca l'àvia, on vivien oncles, tietes i molts cosins. Les dificultats de convivència amb catorze persones, la manca de feina i la condició de dona sense marit, van forçar la seva emigració i la del germà de 17 anys. Van «llogar» una pastera que els va costar 1.500€ per cap, però considera que no era excessiu tenint en compte que hi viatjaven catorze persones. El viatge va durar divuit hores; entre tots la comandaven, però se'ls va espatllar el GPS i van estar quatre hores perduts al mar, fins que la Guàrdia Civil els va rescatar i els va portar a Almeria.

La Sameh va passar tres dies a comissaria i el germà va anar a parar a un centre de menors. Durant un mes la Creu Roja li va curar un brot intens de psoriasi i després la va enviar a Roquetes de Mar. Un carnisser marroquí a qui anava a comprar li va facilitar la feina de cuidar una senyora gran. Quan la dona va morir, es va traslladar a Alacant, on durant vuit mesos va viure a casa d'un amic del seu pare, fins que el pare va morir i no va poder pagar.

Quan, amb 18 anys, el germà va sor-

tir del centre de menors amb permís de residència, va venir a Barcelona. Per telèfon ella li va demanar que li busqués feina, però després no va poder tornar a parlar amb ell.

Durant el temps que va estar a Alacant, la Sameh venia sovint a Barcelona buscant el germà. Anava a les estacions de tren, enganxava cartells amb la foto del noi, el telèfon de contacte i l'ensenyava a la gent perquè l'avisessin si el localitzaven.

El maig de 2025 va tornar a Barcelona. Va dormir tres nits a l'Estació del Nord i uns nois àrabs del Raval la van adreçar al CUESB (Centre d'Urgències i Emergències Socials de Barcelona), on, com que no estava empadronada, no la podien atendre i la van orientar al SAIER (Servei d'Atenció a Immigrants, Emigrants i Refugiats). Paral·lelament va anar a comissaria per denunciar que el seu germà havia desaparegut, però li van dir que no el podien buscar perquè era major d'edat.

Va trigar dos mesos a tenir la reunió informativa al SAIER i dos mesos més per a la cita amb la treballadora social. Li van oferir un bitllet de tornada a Alacant, però allà no hi tenia ningú i volia quedar-se a Barcelona. Va ensenyar la denúncia que havia fet a la policia buscant el germà i en identificar el NIE, el treballador social li va dir que l'havien atès feia poc.

Durant cinc mesos va dormir a l'entorn del CUESB asseguda a la sala d'espera, i quan li deien que no podia

seguir estant-se allà, anava a la part del darrere on dormien moltes persones en unes «tendes» de plàstic i que, veient-la una noia, n'hi van deixar una. Finalment el SAIER li va facilitar un alberg on a la nit només hi ha dones. Està empadronada sense domicili fix.

Va localitzar el germà per mitjà de l'imam de la mesquita del Raval, que li va dir on el noi anava a esmorzar. Des d'aleshores no hi ha tornat a parlar.

Va conèixer Apropem-nos per mitjà d'una parella amb la qual havia compartit nits al carrer, i hi fa Català 1 i Castellà 2. Fa un altre curs de català en un centre de Glòries i pel gener començarà un curs a Migra Studium d'atenció a la gent gran, professió en què té experiència i a la qual es vol dedicar.

Valora molt positivament les classes d'Apropem-nos, on, a més d'aprendre a parlar castellà i català, diu que ha fet amistats, compta amb l'assessorament de l'advocada i ha trobat tota mena de suport.

La Sameh és una mostra de coratge i resiliència. Diu que la vida és una escola en què cada dia s'aprenen coses. Fa poemes i està escrivint les seves memòries en àrab, que després passa pel traductor. Els textos que he llegit són harmònics i desprenen poesia. El seu somni és ser escriptora.

Montse Milà

Si teniu una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Tamina

Ingredientes

- 500 g de sèmola mediana
- 200 g de mantegui-lla blanda
- 100 g de miel
- 100 ml de nata
- sal y pimienta a gusto

Para decorar

Canela molida, almendras, nueces, pistachos, frutos secos a tu elección

Elaboración

En una sartén pesada tostar la sémola a fuego lento, revolviendo hasta que adquiera un color dorado.

Para preparar la mezcla, en una cacerola pequeña a fuego lento, derrita la mantegui-lla. Una vez derretida, agregue la miel y revuelva hasta que esté bien mezclada. Mezclando, añada poco a poco la sémola tostada usando una cuchara o un batidor de mano hasta conseguir una consistencia firme.

Presentación y decoración

Verter la tamina en un plato o recipientes pequeños y decorar con canela en hilachas y nueces. La decoración es opcional y depende del gusto personal.

Anhedonia, dins la depressió

El dilluns 26 de gener, a les 6 de la tarda, a la biblioteca del Poblenou, Manuel Arranz, carrer del Joncar, 35, es projectarà el documental Anhedonia. Una producció del nostre veí Fidel Masreal, periodista de El Periódico. El documental parla de què significa i com es viu la depressió.

El terme 'anhedonia' és definit com l'alteració de l'afectivitat caracteritzada per la disminució o la desaparició de la capacitat d'experimentar plaer.

Feministes en revolta a Wad-Ras

Aquest 2026 es commemoren els 50 anys de les PRIMERES JORNADES CATALANES DE LA DONA. Aquest fet va marcar un abans i un després en les lluites i organitzacions feministes al nostre país. Per això volem celebrar-ho com es mereix amb una sèrie d'actes que culminaran el 12, 13 i 14 de juny en les jornades de FEMINISMES EN REVOLTA.

El punt de sortida d'aquest seguit d'accions es va celebrar el 12 de novembre passat a la presó de Wad-Ras, on un grup de persones, majoritàriament dones, convocades per Ca la Dona, es van concentrar al davant de la presó per reivindicar una millora de les condicions de les preses, el tancament dels CIES, l'eliminació de la llei mordassa i de la llei d'estrangeria, així com un replantejament dels centres penitenciaris, considerant que la presó no és cap solució.

L'acte va continuar a l'espai ConnectHort, que amablement les companyes van cedir per a poder fer els diferents parlaments. En un entorn i un clima emotiu es va recordar l'organització de les Jornades de 1976, com era la justícia i la repressió en aquells anys, la presó de la Trinitat, la reivindicació de la continuïtat de la lluita feminista, la lluita contra la marginació de la immigració i els CIES i el grup de suport a la Lola López Resina, una presa catalana, de Granollers, i combatent basca, que fa 24 anys que està en diferents presons, actualment a Zaballa (Àlaba), i té condemna fins al juliol de 2046, per a qui es demana que pugui tornar a casa.

L'acte es va acabar convidant totes les assistents a reservar a l'agenda el 12, 13 i 14 de juny de 2026 per a participar a les Jornades de FEMINISMES EN REVOLTA, que tindrà lloc a Can Fabra.

**Tenim cent jocs
de deu postals
amb les millors fotos
de l'exposició
"On és el Poblenou obrer
de fa mig segle?"**

**Si vols un joc
de postals
entra a aquí:**

**Pots veure totes les fotos de l'exposició
i els comentaris que es van escriure
en aquest enllaç:**

BCN ES FESTES!

BCN NADAL!

**Els barris de
Sant Martí
fan festa per
Nadal i Reis**

Tota la programació:

ja.cat/Nadal2025SantMarti